

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 1981/2017
21.09.2017. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Весне Поповић, председника већа, Божидара Вујичића и Лидије Ђукић, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., кога заступа пуномоћник Марија Јоксовић, адвокат из ..., против тужене ББ из ..., коју заступа пуномоћник Рузмира Рокнић, адвокат из ..., ради измене одлуке о вршењу родитељског права, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж2 277/17 од 31.05.2017. године, у седници већа од 21.09.2017. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија тужиоца изјављена против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж2 277/17 од 31.05.2017. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Врбасу, Судска јединица у Кули П2 342/2016 од 09.03.2017. године, тужбени захтев тужиоца којим је тражио да се промени пресуда Основног суда у Врбасу, Судска јединица у Кули П2 340/2014 од 13.04.2016. године у делу у коме је за самосталног вршиоца родитељског права над малолетном ВВ одређена тужена, те се за самосталног вршиоца родитељског права над малолетним дететом одређује отац АА, а мајка се обавезује да на име свог учешћа у издржавању детета месечно плаћа 5.000,00 динара од подношења тужбе док за то постоје законски услови, те да се одреди начин одржавања личних односа тужене са малолетним дететом, а како је то наведено у првостепеној пресуди и да се обавезе тужена да у року од 15 дана преда тужиоцу малолетно дете, се одбија. Тужилац је обавезан да туженој на име трошкова поступка исплати 124.500,00 динара.

Пресудом Апелационог суда у Новом Саду Гж2 277/17 од 31.05.2017. године, жалба тужиоца се одбија, па се пресуда Основног суда у Врбасу, Судска јединица у Кули П2 342/2016 од 09.03.2017. године потврђује.

Против правноснажне другостепене пресуде тужилац је благовремено изјавио ревизију због битних повреда одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права.

Тужена је доставила одговор на ревизију.

Испитујући побијану пресуду на основу члана 408. ЗПП ("Службени гласник РС" 72/11 и 55/14), Врховни касациони суд је нашао да је тужиочева ревизија неоснована.

У спроведеном поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју овај суд пази по службеној дужности, а повреде поступка на које тужилац указује у ревизији нису разлози због којих се може изјавити ревизија по члану 407. став 1. ЗПП.

Према утврђеном чињеничном стању, пресудом Основног суда у Врбасу, Судска јединица у Кули П2 340/2014 од 13.04.2016. године измењена је пресуда истог суда П2 788/2013 од 17.01.2014. године, тако да је за самосталног вршиоца родитељског права над малолетном ВВ одређена мајка ББ, укинута је њена обавеза да учествује у издржавању малолетне ВВ, а обавезан је отац АА да на име свог учешћа у издржавању малолетног детета плаћа месечно 5.000,00 динара почев од 13.04.2016. године па убудуће. Истом пресудом обавезана је ББ да као мајка на име свог учешћа у издржавању малолетног ГГ месечно плаћа 8.000,00 динара почев од 13.04.2016. године па убудуће, одређен је начин одржавања личних односа између оца АА и малолетног детета ВВ на начин како је то наведено у тој пресуди, а пресуда је постала правноснажна 14.07.2016. године. Тужбу у овој парници за измену поменуте правноснажне пресуде тужилац је поднео 22.09.2016. године и то са даном извршности претходно донете одлуке. Наредног дана 23.09.2016. године ББ је као извршни поверилац против извршног дужника АА поднела предлог за извршење ради одузимања и предаје малолетног детета ВВ извршном повериоцу, а предложено извршење одређено је решењем Основног суда у Врбасу, Судска јединица у Кули И 793/2016 од 28.09.2016. године. Извршење је спроведено одузимањем малолетног детета од оца и предајом мајци 15.12.2016. године. Ценећи околности које су биле присутне у време доношења претходне одлуке, којом је малолетна ВВ одузета од оца, који је до тада вршио родитељско право над оба малолетна детета и поверена мајци ради самосталног вршења родитељског права и околности присутне у време одлучивања, нижестепени судови налазе да се те околности нису измениле у мери која би захтевала да се малолетно дете поново повери оцу, односно да таква измена не би била у најбољем интересу малолетног детета због чега је тужбени захтев одбијен.

Одредбом члана 67. Породичног закона је предвиђено да родитељско право изведено из дужности родитеља постоји само у мери која је потребна за заштиту личности, права и интереса детета. Та одредба узета у вези са чланом 6. став 1. истог Закона по којој је свако дужан да се руководи најбољим интересом детета у свим активностима које се тичу детета значи да када суд одлучује и о вршењу родитељског права у складу са чланом 77. Породичног закона односно о одржавању личних односа између родитеља које не врше родитељско право и малолетног детета по члану 61. истог закона мора увек да се руководи најбољим интересом малолетног детета. Тај интерес је изражен у конкретном случају и кроз правноснажну пресуду Основног суда у Врбасу, Судска јединица у Кули П2 340/2014 од 13.04.2016. године, а којом је измењена ранија пресуда и малолетна ВВ поверена мајци на самостално вршење родитељског права уз уређење начина виђања са оцем и решавање питања законског издржавања. Да би се та одлука променила, а како то тужилац тражи у овој парници, било је неопходно, као што то констатују и нижестепени судови, да се промене околности које су биле пресудне у време доношења претходне одлуке. Међутим, у

овом случају тужилац је поднео тужбу за измену поменуте пресуде и пре него што је та пресуда извршена, односно и пре него што је малолетно дете фактички поверено мајци на самостално вршење родитељског права. Тек када се изврши раније донета пресуда могуће је оценити њене ефекте по најбољи интерес малолетног детета. Како тај период није протекао у овој парници тужилац практично тражи да се процене околности које су биле од утицаја на доношење претходне одлуке и он кроз ревизију оспорава управо те околности којима се суд руководио при доношењу претходне одлуке тврдећи да то није у интересу малолетног детета односно да не одговара жељама тог детета, као и да ће се деца раздвојити. Све то је било предмет оцене пре доношења правноснажне судске одлуке и у овом моменту не представља нову околност.

С обзиром да се и осталим наводима из ревизије не доводи у сумњу правилност нижестепених одлука, то је и одлучено као у изреци, на основу члана 414. ЗПП.

**Председник већа
судија
Весна Поповић,с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић